

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing on a balcony overlooking the ocean. The man is wearing a dark blue suit and the woman is wearing a yellow dress. They are looking at each other and about to kiss. The background shows a blue sea and a rocky coastline.

Carol Marinelliová
Princovo
tajné pokušení

CAROL MARINELLIOVÁ

PRINCOVO
TAJNÉ POKUŠENÍ

PŘEKLAD

LIBUŠE MĚŠŤANOVÁ

Milá čtenářko,

tak co, jaký byl? A jaký bude? Neodpustím si tu nejobvyklejší otázku na přelomu roků... Jenže co dělat, když žijeme v turbulentní době, kdy se vše neustále mění? Máme za sebou druhý rok boje s nepříjemnou a nebezpečnou chorobou, a protože tyhle řádky píšu několik týdnů před koncem roku, netuším, co se ještě může stát.

Takže jenom: držme si navzájem palce, aby ten příští rok byl lepší!

*Z knížek, které si můžete přečíst v edicích *Sladký život* a *Sladký život Duo*, bych chtěl upozornit na dvě. Příběh Princovo tajné pokušení volně navazuje na Noc plnou ohně, která vyšla v březnu. Dozvíme se v ní více o osudech mladých žen z jednoho zapadlého sicilského městečka. A kniha nazvaná Smlouva s Italem je zase druhý díl trilogie o rodině Brunettiových. Minulý měsíc jí předcházela povídka Software pro lásku, příští měsíc vše završí Chybička v plánu.*

Takže už víme, že ani na přelomu let 2021 a 2022 nepřijdeme o tolik oblíbené příběhy na pokračování. Už teď Vám prozradím, že v únoru a v březnu mám pro Vás připravený další dvoudílný příběh.

A že by Vás zajímalo, o čem bude...? Přece o lásce!

S láskou

Váš Harlequin

Carol Marinelliová

**PRINCOVO
TAJNÉ POKUŠENÍ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Secret Prince's Christmas Seduction

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Libuše Měšřanová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Carol Marinelli
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7683-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-7684-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-7685-6 (PDF)

PROLOG

„Děkuju, ale doufám, že strávím Vánoce se svojí rodinou.“ Když si Antonietta uvědomila, že to možná zní nevděčně, okamžitě se omluvila. „Jsi moc hodná, že mě zveš, ale...“

„Chápu.“ Aurora pokrčila rameny a dál pomáhala Antoniettě vybalovat. „Nepřijela jsi přece do Silibri proto, abys strávila Štědrý den s Messinasovými.“

„Teď jsi ale celý Caruso!“ vykřikla Antonietta s úsměvem.

Na hřbitově ve vesnici Silibri, kam Antonietta ráda chodívala, byla na náhrobcích spousta jmen, ale pár se jich tam často opakovalo. Především Caruso, Messina a Ricci.

Obzvlášť Ricci.

Rodina Ricciových se rozšířila po celé jihozápadní Sicílii, ale Silibri bylo jejím hlavním centrem. Otec Antonietty, který byl šéfem zdejší požární stanice a významný vlastník půdy a všichni si ho tu vážili.

„Víš...?“ Antonietta přestala věšet těch pár kousků šatů, které vlastnila. „Kdybych se bývala vdala za Sylvestera, nemusela bych si ani měnit příjmení. Byla bych Antonietta Ricciová.“

„Ano, a byla bys provdaná za svého druhého bratrance a žila v domě na pozemku, který patří tvému otci. A Sylvester by pro něj pracoval.“

„To je pravda...“ Antonietta se zamyslela, chtěla ještě něco říct, ale pak se zarazila.

Před pěti lety ve svůj svatební den doslova utekla od oltáře. Nebo přesněji řečeno vylezla ven oknem ze své ložnice, zatímco na ni její otec čekal venku, aby ji odvedl do kostela plného svatebních hostů. Sylvester byl ve vesnici hodně oblíbený a měl rozvětvenou rodinu. O to trapnější byl její útěk. Rodina se jí zřekla a odmítla s ní udržovat jakýkoli další kontakt. Její dopisy a maily zůstávaly bez odpovědi a její matka zavěsila pokaždé, když se pokusila jí zavolat a něco vysvětlit.

Následujících pět let strávila ve Francii, kde si našla práci, ale i když se jazyk docela naučila a získala pár přátel, nikdy se tam necítila doma. Vrátila se zpátky do Silibri na svatbu Aurory s Nikem, ale nenašla tam žádný uvítací výbor, který by ji přijal zpátky doma. Místo toho se jí všichni stranili.

To, že veřejně odmítla vzít si Sylvestera, všichni považovali za odmítnutí celé rodiny i jejích hodnot a tradic.

Po svatbě Nika s Aurorou začala pracovat v Nikově grand hotelu v Římě jako pokojská. Ale ani tam se necítila jako doma a často se svěřovala své kamarádce, jak moc jí Silibri chybí.

Antonietta chtěla dostat ještě jednu poslední šanci, aby se pokusila všechno napravit, a Aurora jí nabídla řešení – mohla by pracovat jako pokojská v Nikově novém hotelu v Silibri a přitom docházet na fyzioterapeutický kurz. Starý klášter v Silibri nechal Nico zrekonstruovat a zmodernizovat a bylo to spíš luxusní útočiště než hotel. Pracovat tam by pro ni znamenalo významný kariérní postup.¹

Zároveň to byla příležitost, o kterou Antonietta nechtěla přijít. Ale vzhledem k tomu, jak nevráživě se k ní všichni chovali, jí bylo jasné, že život ve vesnici

¹ O Auroře a Nikovi, ale i o rekonstrukci starého kláštera, jste se, milá čtenářko, mohla dočíst více v březnu tohoto roku v povídce nazvané *Noc plná ohně*, který vyšla v edici Sladký život Duo. Poznámka redaktora.

nebude mít jednoduchý. Aurora ale i tady našla řešení. Nahoře na útesu byl malý kamenný domek a Aurora jí nabídla, že se v něm klidně může usadit. Alespoň dočasně.

„Internetové připojení je tam příšerné a je hodně blízko heliportu, takže se tam žádní hosté zrovna nehrnou,“ vysvětlila Aurora. „Je skoro pořád prázdný.“

„Doufám, že ho nebudu potřebovat dlouho,“ odpověděla Antonietta. „Až se moje rodina dozví, že jsem zpátky a že pracuju...“

Samozřejmě, že si všimla pochybovačného pohledu v kamarádčiných očích. A úplně stejný výraz v nich spatřila i teď, když trvala na tom, že na Vánoce bude se svojí rodinou.

„Antonietto...?“

Aurora byla její pravým opakem. Byla vždycky neuvěřitelně upovídaná. Teď kupodivu vydržela docela dlouho držet jazyk za zuby. Ale už to dál nešlo.

„Je to už pět let, kdy s tebou tvoje rodina mluvila naposledy...“

„Já vím,“ řekla Antonietta. „Ale upřímně řečeno jsem jim k tomu nedala moc příležitosti.“

„Vrátila ses na moji svatbu,“ podotkla Aurora. „A všichni tě úplně ignorovali.“

„Myslím, že prostě byli v šoku z toho, že mě vidí. Ale až se dozví, že jsem zpátky natrvalo...“

Aurora se posadila na postel, ale Antonietta zůstala stát. Cítila, že to, co uslyší dál, jí bude nepříjemné.

„Je to už spousta let,“ podotkla Aurora tiše. „Bylo ti teprve jedenadvacet, když se to stalo, a teď ti bude za pár měsíců dvacet šest! Není už nejvyšší čas přestat se obviňovat?“

„Ale já nic takového nedělám,“ bránila se Antonietta. „Bylo to úžasných pět let. Hodně jsem cestovala a naučila jsem se nový jazyk. Nebloumala jsem po světě celá zoufalá. Měla jsem se dobře... většinou.“

Sama cítila, že nemluví tak úplně pravdu, ale jen si něco namlouvá.

„Vánoce jsou obzvlášť těžké období,“ připustila Antonietta. „V tu dobu mi chybí rodina nejvíc. A je těžké uvěřit, že na mě vůbec nemyslí a nepostrádají mě. Obzvlášť moje matka. Chci jim všem dát ještě jednu poslední šanci...“

„To je docela fér – ale co zábava?“ trvala Aurora na svém. „Vůbec nemluvíš o žádných kamarádkách. A nikdy jsem tě neslyšela, že bys šla na nějaké rande...“

„Ty jsi taky s nikým nechodila, dokud jsi nepoznala Nika,“ odsekla Antonietta skoro v sebeobraně.

„Protože jsem Nika milovala celý svůj život,“ podotkla Aurora. „Nikdo se mu nikdy nevyrovnal. Ale jednou jsem se aspoň pokusila...“

Obě se rozesmály, když si vybavily Aurořin pokus zapomenout na Nika a začít si s jedním hasičem. Antonietta se ale rychle smát přestala. Měla zatraceně dobrý důvod, aby nechodila na žádné schůzky. Ale nechtěla se s ním svěřit ani své nejlepší kamarádce. Neutekla od oltáře jen proto, že Sylvester byl jejím bratrancem. Neuvěřitelně ji děsila představa svatební noci.

Jeho polibky i dotyky jí byly nepříjemné a jeho naopak její zdráhavost a odtaživost přiváděla k zuřivosti.

Antoniettě všechno došlo už několik týdnů před plánovanou svatbou, když musela strávit nějaký čas o samotě se svým snoubencem. Antonietta ho musela doslova prosit, aby ji nechal na pokoji. Vymlouvala se, že chce zůstat pannou až do svatební noci.

„Ledová královna,“ posmíval se jí rozzlobeně.

Antonietta dospěla nakonec k závěru, že tomu tak možná opravdu je, protože jí až do dnešního dne představa jakýchkoli důvěrností s mužem nechávala naprosto chladnou.

Párkrát se pokusila o svých obavách promluvit se svojí matkou, ale ta jí řekla, že jakmile se vdá, bude její manželskou povinností „*aspoň jednou týdně muže učinit šťastným*“.

A čím víc se blížila svatební noc, tím víc ji ta představa děsila. Nemohla si pomoci.

Přála si, aby si o tomhle všem mohla popovídat s Aurorou. Ale její kamarádka byla úplně jiná. Byla sebevědomá a v manželství zjevně naprosto šťastná. Antonietta se nakonec rozhodla nechat si všechno pro sebe.

„Je nejvyšší čas začít aspoň trochu žít,“ tlačila na ni teď Aurora.

„Souhlasím.“ Antonietta přikývla, i když nevěřila, že se dokáže přimět k jakékoli změně. „Ale nejdřív musím dát svým rodičům poslední šanci, aby mi odpustili.“

„A co, Antonietto?“ zeptala se Aurora otevřeně. „Sylvester byl tvůj bratranec. Chtěli prostě udržet peníze v rodině a zachovat jméno Ricciových do dalších pokolení –“

„Přesto...“ Antonietta jí skočila do řeči. „Zostudila jsem svoje rodiče před celou jejich rodinou. Nechala jsem Sylvestra stát samotného u oltáře! Zachovala jsem se příšerně, Auroro.“

„Ano...“

V kostele se pak strhla doslova bitka. Antonietta jí ale nechtěla být svědkem. Načasovala si všechno tak, že v tu dobu už byla ve vlaku, který ji odvázel pryč ze Silibri.

„Rodiče mi moc chybějí,“ řekla prostě. „Nejsou dokonalejší – to já moc dobře vím –, ale patří do mého života. A i když se neusmíříme, cítím, že tenhle poslední krok musím ještě udělat. Jestli to má být naše definitivní sbohem, chci, aby mi to řekli tváří v tvář.“

„Kdyby sis to nakonec přece jen rozmyslela, naše nabídka pořád platí,“ řekla Aurora. „Chceme s Nikem, aby Gabe oslavil svoje první Vánoce v Silibri...“ Když vytáhla z kufru Antonietty složený kus nádherné látky, najednou se zarazila. „To je krása! Kde jsi ji sehnala?“

„V Paříži.“ Antonietta se usmála a se zalíbením hebkou látku pohládila. „Koupila jsem si ji pár dní po svém příjezdu.“ Byl nádherný letní den, právě napsala

rodičům a pevně doufala, že se s ní konečně usmíří. „Procházela jsem se po ulicích a najednou jsem naražila na jeden obchod s látkami.“

Rozhodla se udělat si radost a mezi brokátem a sametem našla tohle nádherné karmínové hedvábí. Koupila ho.

„Měla jsi tu látku tak dlouho někde ve skříni a nic jsi s ní neudělala?“ Aurora sledovala, jak ji Antonietta balí zpátky do papíru a pokládá ji na dno zásuvky. „Nemůžeš ji přece pořád někde schovávat.“

„Možná, že z ní nechám nakonec ušít nějaké polštáře.“

„Polštáře?“ Aurora se úplně vyděsila. „Ta látka si zaslouží, aby z ní byly šaty do společnosti!“

„Hm, a kam bych je nosila?“

„Když ne jindy, tak do rakve,“ podotkla Aurora se svým typickým smyslem pro humor. „Můžeš v ní ležet mrtvá a lidi k tobě budou chodit a říkat *Podívejte se, jak byla krásná!* Dej mi ji a něco s ní provedu.“

Aurora byla vynikající švadlena a určitě by z té látky ušila nádherné šaty, ale Antonietta jí ji podala jen hodně neochotně.

„Pojď sem, vezmu ti míry,“ vybídla ji Aurora.

Antonietta váhavě vstala a nechala se změřit. Nebylo jí najednou vůbec příjemné, že je jen ve spodním prádle.

„Jsi tak štíhlá,“ podotkla Aurora, když si zapsala všechny míry na kus papíru. „Máš obvod pasu jako mám já obvod stehna.“

„Nesmysl!“

Byly už dlouho nejlepší kamarádky, a přitom byla každá úplně jiná. Protiklady se zjevně přitahují. Z Aurory vyzařovalo sebevědomí, zatímco Antonietta byla uzavřená a většinou skoupá na slovo.

„Nico pro tebe už brzy přijede,“ upozornila Auroru teď, aby si pospíšila.

Jel zkontrolovat hotel, zatímco Aurora jí pomáhala vybalit, ale už brzy pro ně přiletí vrtulník, aby je odvezl zpátky do jejich domu v Římě.

„Nezastavíš se za svými rodiči, než se vrátíš?“

„Já se jim vyhýbám.“ Aurora zvedla oči v sloup.
„Věřila bys tomu, že chtějí, aby Nico zaměstnal mého líného, nanicovatého bratra jako člena ostrahy v klášteře?“

Antonietta se rozesmála. Aurořin bratr byl opravdu neuvěřitelně líný.

„Ne, není to žádný vtíp,“ ujistila ji Aurora. „Když jsme se teď s Nikem vzali, mají zřejmě pocit, že nabídnout mu práci je Nikova povinnost.“

„Doufám, že necítil jako povinnost zaměstnat mě...“

„Nebud' směšná,“ umlčela ji Aurora. „Ty jsi dříc a v klášteře budou moc rádi, když tě tam budou mít.“

Přesto od nich bylo moc laskavé, když jí nabídli tenthle malý přístřešek, aby měla střechu nad hlavou, než se svou rodinou všechno urovná.

Když Aurora zaslechla zvuk Nikova vrtulníku, vyhlédla z okna. „Už je tady...“ Políbila kamarádku na obě tváře a pak ji pevně objala. „Hodně štěstí v práci a uvidíme se na Štědrý den – když ne dřív. A myslím to vážně, Antonietto. Jestli to s tvou rodinou nevyjde, nabídka, abys Vánoce oslavila s námi, pořád platí.“

„Děkuju ti,“ řekla Antonietta. „Ale Vánoce jsou až za několik měsíců. Mám spoustu času na to, aby se všechno vyřešilo.“

„Budeš vážně v pořádku?“ zeptala se Aurora ještě jednou.

„Neboj se o mě,“ ujistila ji Antonietta. „A mockrát ti za všechno děkuju.“

Nico za nimi nepřišel dovnitř. Zamířil místo toho rovnou k vrtulníku a Antonietta sledovala Auroru, jak jde za ním. Oba už se těšili, až se zase vrátí do Říma za malým Gabem, kterému už brzy bude rok.

Byla ráda, že se za ní Nico nezastavil. Za pár dní začne pracovat a nechtěla, aby si její kolegové mysleli, že se díky své kamarádce přímo zná se svým šéfem.

A pak vrtulník odletěl a ona zůstala skutečně sama.

PRINCOVO TAJNÉ POKUŠENÍ

Domek byl krásně zařízený, s moderní kuchyní a útulným obývacím pokojem. A z ložnice byl nádherný výhled na moře. Nikde v dohledu nebyla žádná pláž, všude jen divoké vlny narážející do skal. Přestože byl chladný večer, otevřela okno, aby narušila to sžíravé ticho, které v domku zavládlo po Aurořině odchodu.

Jsem doma, řekla si Antonietta v duchu.

Ale necítila se tak.

Po pravdě řečeno si tak v Silibri nikdy nepřipadala.

Antonietta si nikdy nebyla úplně jistá, kam vlastně patří.

PRVNÍ KAPITOLA

O šest týdnů později

Antonietta byla vzhůru ještě mnohem dříve, než vyšlo zimní sicilské slunce. Chvilí zůstala ležet v tmavé ložnici svého malého kamenného domečku a poslouchala, jak vlny narážejí dole do skal. Možná, že ten zvuk starým mnichům pomáhal při meditaci a mohla to být i úžasná, uklidňující kulisa pro hosty, ale Antoniettě to nepřineslo žádný klid.

Do Vánoc zbývaly dva týdny a od jejího návratu se ve vztahu s rodinou vůbec nic nezměnilo. Možná právě naopak. Kdykoli se odvážila jít do vesnice, všichni na ni vrhali nevraživé pohledy, a když došla ke dveřím domu svých rodičů, otec jí je vždycky zavřel před nosem.

Ale v očích své matky, která vždycky zůstala stát vzadu v chodbě, spatřila bolestný výraz. Vypadalo to skoro, jako kdyby jí chtěla něco říct.

A právě z toho důvodu se Antonietta rozhodla nevzdat a vytrvat.

Sylvester se oženil a z vesnice se odstěhoval, takže nehrozilo, že by na něj narazila. A bylo pro ni příjemné projít se po pláži nebo do kopců, které tak důvěrně znala. V práci se jí taky dařilo. Všichni se k ní chovali přátelsky a podporovali ji a kurz fyzioterapie, na který docházela, byl prvotřídní.

Antonietta se osprchovala a šla si ze skříně vybrat

uniformu. Střídala je. Když pracovala v Oratoriu, nosila bílou, ale dnes ji čekal úklid pokojů, a proto potřebovala jen obyčejný stejnokroj.

Ale když uniformu vytahovala, dotkla se prsty svého nového přírůstku ve skříni.

Ano, Aurora byla skutečně vynikající švadlena a včera jí nechala doručit šaty, které pro ni ušila. Ale Antonietta se zdráhala si je zkusit. Byly příliš odvážné a smyslné a měla pocit, že se vůbec nehodí k její uzavřené povaze.

Teď ale neměla čas o ničem přemýšlet. Už brzy jí začne směna. Vytáhla ze skříně uniformu a rychle se oblékla.

Uniformy byly taky krásné, ušité z perského oranžového lnu, jehož barva se jí dokonale hodila k pleti. Střih navíc zvýraznil její štíhlou postavu.

Antonietta nepoužívala žádný mejkap, a proto jí příprava netrvala nijak dlouho. Stáhla si vlasy do ohonu, přehodila si přes ramena lehký svetřík a zamířila rychle směrem ke klášteru.

Její malý domeček byl od hlavní budovy docela daleko. Přesto to byla příjemná procházka za ranního rozbřesku, když na obzoru začalo vycházet slunce a od moře vanul svěží, solí prosycený větřík.

Ve starém klášteře to už žilo. Pár džentlmenů v tmavých oblecích obcházel po obvodu budovy a Pino, hlavní správce, vypadal dnes obzvlášť elegantně, když ji srdečně zdrazil. „*Buongiorno*, Antonietto.“

„*Buongiorno*, Pino,“ odpověděla.

„Máme nového hosta!“

V hotelu pobývala spousta hostů, ale vzhledem k tomu, že před vchodem přibyla další ostraha, Antonietta usoudila, že tentokrát se bude jednat o VIP návštěvu.

Pino si rád povídal a byl rozhodnutý zásobit ji čerstvými informacemi. „Máme ho oslovovat *signor* Louis Dupont. Ale...“ Pino se poškrábal na nose. „... ve skutečnosti je –“

„Pino...“ Antonietta ho přerušila.

Měla Pina moc ráda a vždycky ráno chodila dřív právě proto, aby si s ním mohla chvíli popovídat. Pino nedávno přišel o svoji milovanou manželku, se kterou byl čtyřicet let, a Antonietta věděla, že práce je to jediné, co ho teď drží nad vodou. Ale vzhledem k tomu, že byla sama jedním z hlavních zdrojů drbů ve vesnici, odmítla se podílet na dalších.

„Jestli tak chce být oslovovaný, žádné další informace nepotřebuju.“

„To je pravda,“ podotkl Pino a pak se na ni upřeně zadíval. „Jak se vede, Antonietto? Je něco nového?“ zptal se otevřeně.

„Dopadne to dobře,“ řekla, dojatá tím, že si najde čas myslet na ni, když se mu před pár týdny zhroutil jeho vlastní svět. „A co ty?“

„Na Vánoce se vůbec netěším. Díky Rose to byly vždycky úžasné svátky. Měla je moc ráda.“

„Co budeš dělat? Pojedeš navštívit dceru?“

„Ne, letos jedou k rodině jejího manžela, tak jsem Francesce řekl, že budu pracovat. Usoudil jsem, že to bude lepší, než kdybych seděl sám doma. A co ty – pokročilo to nějak s tvou rodinou?“

„Ne,“ přiznala Antonietta smutně. „Byla jsem u nich několikrát, ale pokaždé se mnou odmítli mluvit. Možná, že je na čase, abych se smířila s tím, že mě tady nikdo nechce.“

„To není pravda,“ podotkl Pino. „Všichni nejsou jako Ricciovi.“

„Hm, ale vypadá to tak.“

„Uvidíš, že bude líp.“

„Možná – jestli se dožiju sta!“

Usmáli se na sebe, ale byl to úsměv plný smutku. Oba moc dobře věděli, že nevraživost vůči ní v Silibri trvá už příliš dlouho.

„V práci se ti vede skvěle,“ řekl Pino.

„Ano!“

A to, že se přihlásila na fyzioterapeutický kurz, bylo